

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXIII. De obitu Imp. Arcadii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAPUT XXIII.

De obitu Imperatoris Arcadii.

Non diu post mortem Joannis, Imperator etiam Arcadius excessit è vita. Vir mitis ac placidus, & qui sub exitum vitæ Deo charus ab omnibus existimatus est ob hanc caufam. Constantinoli ædes est amplissima, quæ Carya cognominatur, propterea quod in ejus atrio nux est arbor, in qua Acacius Martyr olim suspensus martyrium consummasse fertur. Quam ob caufam parva etiam Basilica juxta illam arborem ædificata est. Eam Imperator Arcadius videre cupiens, quodam die ingressus est. Cumque ibi precationem fecisset, discessit. Omnes porro qui in vicinia illius Basilica habitabant, Imperatoris videndi caufa confluxerant. Et alii quidem extra ædem progressi, viarum transitus occupare studuerant: unde & Imperatoris vultum, & pompam omnem stipitorum facilius prospicere se posse arbitrabantur. Alii vero sublequebantur: donec universi cum mulieribus simul & parvulis extra Basilicam tandem sunt constituti. Quo facto, ædes amplissima quæ in ambitu illius Basilice erat circumstructa, repente corruit. Clamor exinde consequutus est cum ingenti admiratione, quod Imperatoris precatio tantam hominum multitudinem ab interitu servasset. Et id quidem contigit ad hunc modum. Porro Arcadius reliquo filio Theodosio adhuc octenno, mortuus est, Basilio & Philippo Consulibus, Calendis Maii, anno secundo Olympiadis ducentesimæ nonagesimæ septimæ. Imperavit unâ cum Patre Theodosio annis tredecim: post Patris autem obitum annis quatuordecim. Vixit annos unum & triginta. Complectitur autem hic liber historiam annorum duodecim & sex mensium.

Et alii exemplaribus reperta sunt quæ sequuntur, non quasi omissa, sed alio dicendi genere conscripta. Opera pretium igitur censui ea adscribere hoc loco.

Interim vero cum Episcopus Ephesi forte è vita migrasset, Joannes necesse habuit eò proficisci, ut Episcopum

Kef. κγ'.

Περὶ τὸς ἀρκαδίου οὐ βασιλίως τελετῶν.

Tελετὴ δὲ πολὺ μῆτρα Ιωάννης Λειπόμενος δοκιμάζεται, αὐτῷ προσεχεῖται, εἰς τελετὴν ζωῆς, θεοφάγος δοξάνη καὶ σταύρος εἰς αἵματα τοιᾶδε τῇ κανταυνιαπόλει οἰκος ἐστὶ μέγις, μέρην ἔχων ἐπώνυμον ἐστὶ γὰρ ἡντὶ ἀνθρώπων δένδρον καροία, εἴδος κρεμασθεῖσα τὸν μάρμυρον αἰάκιον καὶ τελετεῖται αἰσθίαν οἰκιστής τοῦ δένδρου ταραχοδομητής εὐκήρεια. Τέτοιος ισορρόπιος οὐ βασιλεὺς δοκιμάζεται Βελληθεῖς, εἰς αὐτὸν ταραχήρετο εἴδος μήρος τε αἱδίς αἴπεχώρει πάντες δὲ οἵτιοι κακοὶ τὸν εὐκήρειον οἰκον, Επὶ τῷ θεάτρῳ τὸν βασιλέα συνέτεσχον καὶ οἱ μῆραι εὐκήρειας θυρίδαι, ταραχαλασσεῖν τὰς παράξεστας, αἴσθητον φανερώτερον βασιλέως τοιούτου ποιοῦντος, γάρ τὸν πέπιστα πορφορίαν γένετο θεάσασθε αἴλοις επιλεγθεῖν, ἔως αἴτανες σωματικούς γαματικούς εἶδος έστιν εὐθύνοντες μελαίστητο εὖθες οὐδὲ κακούργοι τῷ εὐκήρειῳ μέγιστοι αἴσθητος καλέπτεσσιν ἐπιβλέπεται βασιλέως εὐκήρειαν ἀπωλείας ἐρρύσασθε τέτοιο μηνετωρεύεται. Καλαπιών γέ τὸν γούνα θεοδοσίου εἰλητού τυγχάνοντα, ἐτελεύτησεν ἐν ισταλαβοσιώ Φιλίππων, τῇ πεζότῃ έμας μήρος τοῦ γῆν έτος δεύτερου τοῦ διακοποῖς οἰστος τῆς ἑδόμοντος δύλυμπαδός συμβασιδωτοῦ τοῦ τοιούτου τατεῖ θεοδοσίωντετο διεκάπειται τὴν τελεσθεῖσαν πατέρος, ἐτη διεκάπειται σας ἐτη τεικονιστανέντος καρκίνου ή βίελακη ἐτρύμ δώδεκα, μηνῶν εξ.

Εὐαλλοις αἰτιοφοιοῖς περὶ ταῦτα κιμένα, εἰχούσιαι μακρα τροποῖς αἴλοις φρέσιοις οὐταντα εὐαίστους καλέντες ταῦτα φέγγειοις ταῦτα χαρεῖν ταῦτα περιμενεῖν.

Eπειδὴ γέ τὸς τοσούτων συνέπει τοῦ έφεσου λευκίσαμε τὸν έπίσκοπον, αὐτόκινοι δοκιμάζοντον Ιωάννην εἰς τὴν έφεσον αἴτελθεῖν, ἵνα

χρεούνται ἔπικοπον τῷ χρόνῳ τοῦ αὐτῆς
αλλού τε ἀλλού προσαλέσθαι εἰδαγόντων, οὐ-
λούς ηρεμεῖν θνάτη διάκονον έαυτῷ, ψήκυ-
πιον, εἰς τὸν ἐπικοπὸν προεβάλλει ψημένης
ἡ ἑπτάτη σάσεως ἐν τῇ ἐφέσῳ, ως σὸν αὖτις
προστὴν ἐπικοπὴν τὸν πρακτείδν, ανάγκη γέ-
γος χρονίζειν τὸν Ιωάννην τῷ τοῦ ἐφέσου παρ-
έλκοντος ἡ αὐτοκατὰ διῆλην, ὁ σεβελανὸς ἐν τῷ
κανταύνης πόλει ἐρασμιώτερος τοῖς ανερα-
ταῖς ἐγένετο. Ταῦτα εἰπὲ λίθιθον τὸν Ιωάννην
ταχέως ψυχαπτὰ γνώμενα διηγείλειο πα-
τεῖται Σαρπιώνος, ὃς πάντα πατέται τῷ τοῦ
Ιωάννη, καὶ πάσαν τὴν πεῖται τὸν ἔπικοπόν τοῦ Φρον-
τιδα ἐκεχείρισο, διὰ τὸ ἐνταῦθες αὐτός, ἐν τῷ
πάσι τούτῳ, καὶ πεῖται την τοῦ Φροντίδος πατέται
πεῖται τὸν τὸν ἔπικοπά τοικρότην αὐτὸν εἰς
μακραῖν Ιωάννης ἐπὶ τὴν κανταύνην πολινέρ-
χει^τ καὶ αὐτὸς μὴν πάλιν τὸν πατρούκταν κα-
θηδρονίαν τῶν ὄντεληστῶν ἐποιεῖτο^τ μεταξὺ τοῦ
Σαρπιώνος τὸν διακόνην, καὶ σεβελανὸς τὸν ἔπι-
κοπά, πολλῷ πιὸν τὸν μικροψυχία, τὸν σα-
ρπιώνος αὐληκόμενός τοιούτου σεβεριανὸν, διὰ τὸ ἐθέ-
λην αὐτὸν τοιαῖς διαλέξεσθαι παρεύδοκιμεῖν τὸ
Ιωάννην. Τὸν σεβελανὸν τὸν σαρπιώνον
αδιὰ τὸ προσκεῖται αὐτὸν Ιωάννην τὸν ἐπικο-
πήν, καὶ πάσαν τὸν Φροντίδα εἰχειληθῆναι τὸ
ἐπικοπήν· εἴτε διὰ τοὺς αἰλλάλες ἔχοντων,
εἴτε τὸν κακίαν τῶν μιτράς ἐπὶ πλεῖον πατελ-
λᾶν, οὐκτιναστοιασθεῖς ποτὲ γένεται σεβεριανὸς
παροίσθι, τὴν πατρούκταν ἐπικοπήν πι-
τεῖν ὁ Σαρπιώνος σὸν απένθημον αὐτὸν, ως υἱερον
ψημένος διείλει, ή μη ἐωρακώς αὐτὸν, ως υἱερον
ἐπὶ τέ σωματίον μεθ' ὄρκων ἐβεβαιώτο, ή μη-
καὶ Φροντίδας ως καὶ ἐπικοπά παρασταῖς,
κατεξέλει τον σεβελανόν, σὸν ἔγωλέσθιν ὁ Θεός^D
μησισιώτοτε^τ τὸν σεβεριανὸν σὸν πεισθεῖ τὸν τὸ
Σαρπιώνος καταφρόντιον, αλλά παρ' αὐτῷ
τὸ περικαντίδιαγνωστέως σωματίον, μεθ'
ορκωμακεῖντον Σαρπιώνα, καὶ τὸ μόνον
τὸ αἰσθατὸν διακόνην δοκοπρύθει, αλλά καὶ τὸ
ἐκκλησίας αὐτῆς· μαθὼν ταῦτα Ιωάννην,
Βαρέων πνεύκεν τὸν πατρούκταν μεταξύ
τοῦ Λιθανίου ἐπίσωμον, καὶ τὸν πατρούκταν
ποτολογεύμενόν, καὶ πιετεύμενό τοῦ μη ἐωρα-
κέναι, αλλά καὶ μαρτυραῖς παράγοντο^θ, τὸ
μην κοινὸν τῷ σωματείλυθότων ἐπικοπῶν
σωματίοντος, καὶ παρεκάλει τὸν σεβελανὸν

Tc ijp

Socratis Historiae

334

ut Serapionis excusationem admitteret. A Joannes vero ut Severiano cumulatus satis fieret, Serapionem hebdomadis unius spatio ab officio suspendit Diaconi: quamvis in omnibus negotiis illo tanquam manu dextra uteretur, utpote ad respondendum in causis Ecclesiasticis solertissimo ac diligentissimo. Verum Severianus ne sic quidem flecti potuit: sed omnibus modis perficere nitebatur, ut Serapio penitus non solum Diaconatu abdicaretur, verum etiam à communione excluderetur. Ob hæc graviter indignatus Ioannes, surgens ex Concilio, Episcopis qui aderant, causam judicandam reliquit, ita eos alloquutus. Causam ad vos delatam perpendentes ipsi ac dijudicantes definite. Ego enim recuso causam eorum judicare. Quibus dictis cum Joannes surrexisset, Concilium Episcoporum simul consurgens causam in eo statu reliquit, Severianum potius accusans, quod Joannis Episcopi dictis non acquievisset. Deinceps vero Joannes Severianum ad colloquium non admisit: sed eum monuit ut in patriam rediret, hæc illi per internuntium mandans. Non expedit, Severiane, ut Ecclesia tibi commissa tanto temporis spatio neglecta maneat, & Episcopi sui præsentia destituta. Quamobrem ocyus ad Ecclesias tuas regredere, donumque quod Deus tibi impertit, negligere noli. Cum igitur Severianus iter jam ingressus esset, Eudoxia Augusta his de rebus certior facta, Joanne quidem reprehendit. Severianum vero Chalcedonæ Bithyniæ quamprimum revocari curat. Ethic quidem statim adfuit. Joannes vero familiaritatem illius averratus est: nec ulli ipsum ad hoc hortanti obtemperavit. Donec tandem Eudoxia Augusta, in Ecclesia Apostolorum filium suum Theodosium juvenorem, tunc temporis admodum puerum, ad genua Joannis abiiciens, & perilius caput crebro eum adjurans atque obtestans, ægre ab illo obtinuit ut Severianum in amicitiam suam admitteret. Ad hunc modum, & cetera, ut supra cap. xi.

δέξας δοτολογέμενον τὸν Σαραπίωνα ἢ
ἐπίσκοπον Ὂωάννην, τῷ δὲ πληροφορίᾳ
Επειλανθάνονταν Σαραπίωνα, εἰδόμε-
δα δοτοπάσας τῆς πιμῆς τῷ διαιώνιῳ κατεῖ-
πάσι τοῖς πεάγμασι δεξιὰν χειρανθήναι
τὸν, ἐπειτας ἀνιλαπατικὰς διποριστεῖ-
τελον καταδάνον ὄντας σεβηριανὸς ἢ εἴδετο
ἐπειθεῖσιν αὐλαὶ παῖδες ἐγένετο, τελείωση
κηρυχθῆναι τῇ διακονίᾳ τὸν Σαραπίωνα,
κηρωνίας λυπηθεῖσι σφόδρα ἡπτήτε-
τον, καὶ σίνας δοτολογίας τῶν καθητῶν
τοῖς παρόντοις ἐπισκόποις τὰ δίκια, φρε-
ξιώσασι αὐτοὶ διαλαβόντες, καὶ κρίνασι
ται ἐγὼ γὰρ αὐτοῖς ματαίματι τὸν μετεξα-
διάγνων τέτων λεχθέντον τὸν Ὂωάννην
ἀναστάντας διατάσσοντας, ὁμοίως καὶ τὸ κοντόνιον
αἴξατοις ῥίθεντοι τῷ διπλού Πλισκόπειον
λειπεῖ ἢ διοκέτην εἰς σωματικὴν τὸν σεβηρι-
αννηνὸν ἐδέξασθαι αὐτὸν παρεκελθέντοι, διδάσ-
σιν αὐτῷ τοιάδε: Καὶ πέπτη χείριμον, Φησιώνα
παρεικανάπεινοντον καὶ εἰδός θεοποτεύ-
χανεν διὸ σπεύσας κατάσιλε τὰς ἐπιλογὰς
τοῦ, καὶ μὴ ἀμέλει τῷ χαρίσματι θεοποτεύ-
χη σειλαμενεις αὐτῷ ἐπι τὸν ὄδοιποριαν, γέ-
ταντα ιανγύδα ένδοξία, μέριμφειαμην
ῳωάνην αὐτοτελείαντον τάχθεισαν
τὸν σεβηριανὸν εἰπεῖν βιβλινία χαλκοποιοῦ
ομην διεργάτην παρηντον, ὃντας
αὐτὸν φιλίαν ὑπέκεινε, καὶ εἰδεντος τοῦ
λειποῦ οὐτειθεῖσιν εώς τον βασιλιστανέδοξα
τὴν ἐπωνύμων τῷ δοτοσόλων ἀνιλαπα-
τειν τὸν δεοδόσιον τετον τὸν νέον, τότε κομιζε-
πιον ὄντα, εἰς τὰ γόνατα τῷ Ὂωάννῃ
λεῖσα, καὶ ὄρκες κατ' αὐτές τολμέσαν
καταστα, μόλις τὴν πλεγέσειν τον
φιλίαν απωστασιῶν τετον μετεπέντε
πον, καὶ ταξιέντης.